

La dimensió redundat

El judici a l'ex-conseller Rafael Blasco ha despertat expectatives entre tots aquells que, per uns motius o altres, han anat acumulant antipatia per aquell sindicat d'interessos polítics anomenat lermisme. Cosa natural, si pensem que en el fons d'aquest procés, que ultrapassa els límits de la justícia, hi ha —o hi havia— una confrontació pel control absolut del partit que ha deixat la sèquia plena de cadàvers polítics.

De fet, excitats per aquesta probable eufòria, ja n'hi ha que auguren que la proclamació de la sentència absolutòria per a Blasco serà el principi de la fi del secretari general dels socialistes valencians i el seu braç actiu. No són ganes de desanimar, però en un partit *monocolorat* a marxar forçada ja em sorprendria que, en cas de provar-se la innocència del que primer va ser conseller de la Presidència i després responsable de la conselleria d'Obres Públiques, Joan Lerma fera alguna cosa més que felicitar-se doblement. D'una banda, perquè un home que va ser dipositar de la seua confiança hauria resultat absolt de les acusacions que se li imputaven; i de l'altra, perquè apartant-lo del càrrec, com va fer, havia salvat la imatge de la institució i el prestigi del presumpte implicat.

Ara el problema del lermisme, com el de tots aquells moviments que s'han intensificat en una obsessió, és que, després d'anul·lar Antoni García Miralles i allunyar

Antoni Asuncion, no té contra qui confrontar-se. Se li han acabat els bons temps de maniobra i complot contra l'ex-conseller Ciscar i contra l'ex-conseller Blasco. Ara entra en una dimensió redundat, on l'enemic del lermisme és el lermisme. La vella guàrdia ja ha donat mostres d'electricitat entre si en diverses ocasions, i aquests dies, sense anar més lluny, ha donat curs a campanyetes contra aquells que, a pesar de ser més recents en el club, comencen a protagonitzar més que els que els van avalar en la incorporació. El lermisme, com el foc, s'acaba amb el lermisme, si no es busquen ràpidament un contrincant.

Miquel Alberola

Mir, el nostre boig genial

A la segona planta de l'edifici de la Caixa reunificada de la plaça de Sant Jaume, a Barcelona, es pot visitar una d'aquelles exposicions que serveixen per reflexionar, i per tant per fer història, de l'alguns dels quadres que el pintor Joaquim Mir va pintar al Camp de Tarragona entre 1906 i 1914, acabat de sortir del sanatori mental de Pere Mata, als afores de Reus, on havia estat internat per la família a causa dels seus desequilibris mentals. Desequilibris que havien arribat al seu punt àlgid quan mesos abans l'havien trobat al Torrent de Pareis, a l'illa de Mallorca, refugiat amb els seus quadres, convençut que els hi venien a robar.

Mir mereix, per tant, ser el nostre artista boig nacional, una glorificació que cada país guarda gelosament per algun dels seus grans artistes romàntics. La seva pintura d'aquesta època, esplèndida, està a l'alçada d'aquesta fama psicològica: els paisatges són d'una bellesa plana enigmàtica, els arbres es difuminen transparents per explotar com a nenúfars de colors llampegants. Hi ha una vitalitat tenyida de sarcasme i una avidesa de pintar, típica dels que, com Mir, consideraven que un quadre s'havia de començar i acabar en un dia. Si no, ja s'havia fet vell.

Tenim en Mir tota la matèria del geni, però no el reconeixem. Rau, amagat en un embotridor panorama de l'art modern català, donant-se

colps de colze amb els seus hipotètics companys estilístics, noucentistes o no. Es una operació inútil i emporadora, com la que

pateixen altres contemporanis seus. Ara mateix al Petit Palais de París s'exposen els paisagistes i els impressionistes. Però ja tenen bona cura els francesos de no perdre en la *melée* del moviment, el que saben que són les seves individualitats més preuades. Mireu quin suc li han tret a Camille Claudel. ¿I Van Gogh?, ¿el sabríem veure sense l'hàlit romàntic que hem après d'ell, on sembla que cada traç sobre el quadre és fruit d'un èxtasi gestual de bogeria?

Els guionistes diuen que no troben temes i desaprofitem històries descomunals com la d'en Mir. Hi ha encara una prudència puritana que en l'exposició també es delata, quan no s'acaba d'aclarir en el seu transcurs quina és exactament la malaltia del pintor. Prudència que evidentment no l'afavoreix: davant de la visió tradicional d'en Mir burgès i acomodad, la mostra de la Caixa ens l'ensenya en el seu aspecte més ombrívol i a la vegada més esclatant. Un Mir desconegut, que no és de patrimoni públic, perquè 51 de les 67 obres exposades són de col·leccions particulars. I encara hi ha gent que no entén de què ha de servir el futur Museu d'Art de Catalunya...

Jordi Balló